

POSTANOWIENIE

Dnia 21 kwietnia 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Józef Szewczyk

w sprawie przeciwko **B. W.**

oskarżonej o czyny z art. 212 § 1 k.k. i z art. 216 § 1 k.k.

po rozpoznaniu na posiedzeniu w dniu 21 kwietnia 2016 r.,

wniosku Sądu Rejonowego w S.

z dnia 15 marca 2016 r.

o przekazanie sprawy do rozpoznania innemu sądowi równorzędnemu
na podstawie art. 37 k.p.k.

p o s t a n o w i ł:
nie uwzględnić wniosku.

UZASADNIENIE

Do Sądu Rejonowego w S. wpłynął prywatny akt oskarżenia Z.B. przeciwko
B. W. oskarżonej o to, że:

1. „w grudniu 2014 r. działając w celu pomówienia i znieważenia oskarżyciela prywatnego w opinii publicznej pomówiła go rozgłaszając informację, że pracownicy Sądu Rejonowego w S., IV Wydziału Karnego, boją się go, a sam widok oskarżyciela prywatnego powoduje strach przed nim dając tym samym do zrozumienia, że oskarżyciel prywatny jest osobą groźną;
2. prowadząc postępowanie karne przeciwko oskarżycielowi prywatnemu dawała do zrozumienia świadkom, że oskarżyciel prywatny pracując w spółce „A.” Sp. z o.o. w S. dopuszczał się przestępstwa poprzez udzielanie pożyczek, których nie trzeba spłacać a jego działania były niezgodne z przepisami prawa, ponadto oskarżona dawała do zrozumienia przesłuchiwanym świadkom, że oskarżyciel prywatny dopuścił się napadu na [...] S. w S., kierując te słowa do innych osób w

zamiarze, aby pomówienie oraz zniewaga dotarła do oskarżyciela prywatnego”, tj. o czyny z art. 212 § 1 k.k. oraz z art. 216 § 1 k.k.

Postanowieniem z dnia 25 stycznia 2016 r., sygn. akt IV K [...], Sąd Rejonowy w S. na podstawie art. 31 § 1 k.p.k. w zw. z art. 35 § 1 k.p.k. w zw. z art. 3 § 1 k.k.w. sprawę przekazał Sądowi Rejonowemu w S. jako właściwemu rzeczowo i miejscowo.

Postanowieniem z dnia 15 marca 2016 r., sygn. akt V K [...], Sąd Rejonowy w S. wystąpił do Sądu Najwyższego z inicjatywą przekazania – na podstawie art. 37 k.p.k. – innemu sądowi równorzędnemu sprawy z oskarżenia prywatnego Z. B. przeciwko B. W. Uzasadniając wystąpienie Sąd Rejonowy w S. stwierdził, że wobec faktu, iż oskarżona B. W. od wielu lat pełni funkcję sędziego orzekającego w sprawach karnych w Sądzie Rejonowym w S. , orzekanie w sprawie przez sąd właściwy mogłoby negatywnie wpływać na opinię o przebiegu postępowania oraz wzbudzić powszechne wątpliwości, co do bezstronności tego Sądu.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Wniosek nie zasługuje na uwzględnienie.

Stosownie do treści art. 181 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej oraz art. 80 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r., Prawo o ustroju sądów powszechnych (tekst jedn. Dz. U. z 2015 r., poz. 133 ze zm.) sędzia chroniony jest immunitetem, będącym wyłomem w obowiązującej w polskim procesie karnym zasadzie legalizmu, na który składają się dwa zakazy chroniące nietykalność sędziego: zakaz zatrzymania (z wyjątkiem zatrzymania na gorącym uczynku), oraz zakaz pociągnięcia do odpowiedzialności karnej, sądowej lub administracyjnej. Wspomniane zakazy, mają charakter względny, gdyż nie obowiązują, jeżeli sąd dyscyplinarny podejmie uchwałę zezwalającą na zatrzymanie lub pociągnięcie sędziego do odpowiedzialności karnej. Zakaz pociągnięcia do odpowiedzialności karnej także z oskarżenia prywatnego powoduje obowiązek odmowy wszczęcia, bądź umorzenia postępowania karnego.

Oskarżona B. W. jest sędzią, zaś oskarżyciel prywatny Z. B., pomimo wezwania do uzupełnienia braku formalnego złożonego aktu oskarżenia, do akt sprawy nie dołączył prawomocnej uchwały Sądu Dyscyplinarnego o zezwoleniu na ściganie karne B. W.

W powyższej sytuacji, stosownie do treści art. 17 § 1 pkt 10 k.p.k., niedopuszczalne jest prowadzenie postępowania karnego, które należy umorzyć.

Wydanie postanowienia o umorzeniu postępowania w oparciu o formalnoprawną negatywną przesłankę procesową w postaci braku zgody na ściganie oskarżonej, nie stanowi merytorycznego rozpoznania sprawy i nie może wywołać racjonalnego przekonania o nieobiektywnym jej załatwieniu.

W konsekwencji Sąd Najwyższy wniosku nie uwzględnił.